

บทความวิจัย (Research Article)

การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์เสื้อปักลายชุมชนของกะเหรี่ยงปกากะญอ
บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ตามแนวทางผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย
Development of Patterns for Embroidered shirt Products from the Karen
Community in Ban Huai Yuak, Si Satchanalai District, Sukhothai According
to Thai Cultural Product Guidelines

พรชัย ปานทุ่ง* และนิรัช สูดสังข์
Pronchai Pantung* and Nirat Soodsang

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัยด้วยเทคนิคการปักลาย 2) เพื่อประเมินความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย โดยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูล โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมไทย กลุ่มผู้ผลิตเสื้อปักกะเหรี่ยง บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย และผู้บริโภคในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวอุทยานประวัติศาสตร์จังหวัดสุโขทัย จำนวน 106 คน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า วัสดุและเครื่องมือในการผลิตผ้าทอมือ รูปแบบลายผ้าทอมือ ผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ และการออกแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอจากแรงบันดาลใจจากธรรมชาติได้แก่ ดาวกระจาย ดอกทานตะวัน ดอกผีเสื้อ ดอกกระดุมเงินกระดุมทอง ดอกเข็มปัดตาเวียใบแฉก และประเมินตามแนวทางผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมไทยประเภทสร้างสรรค์ในด้านองค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์มอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$) ตามลำดับ ความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอบ้านห้วยหยวกในด้านประโยชน์ใช้สอยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$) ด้านรูปทรงและรูปร่างอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.38$) และด้านความสวยงามอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$)

คำสำคัญ: เสื้อปักลาย กะเหรี่ยงปกากะญอ ผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ศิลปะและการออกแบบ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก 65000

Faculty of Architecture Art and Design, Naresuan University, Phitsanulok 65000

*Corresponding author; email: young_blood3@hotmail.co.th

(Received: 3 April 2021; Revised: 26 May 2021; Accepted: 4 June 2021)

Abstract

This study has objectives as follows: 1) to develop Karen shirt products, Ban Huai Yuak, Si Satchanalai District, Sukhothai using Embroidery technique and 2) to evaluate the customer satisfaction toward the Karen Embroidery pattern in Ban Huai Yuak, Si Satchanalai District, Sukhothai. This study is done using interview and questionnaires to collect data. Samples are selected using the purposive sampling. Samples are 106 experts in Thai cultural products of the Karen community, Ban Huai Yuak, Si Satchanalai District, Sukhothai and customers in Sukhothai Historical Park. Data analysis is done using percentage, mean, and standard deviation. The results show that material and tools for producing hand-woven fabric products, Embroidery pattern, hand-woven fabric products, and the design of Karen shirt pattern are inspired by the nature such as starburst, sunflower, pink, melampodium, and Peregrina. The evaluation is done according to Thai Cultural Product Guidelines. The art component creativity and aesthetics have the score of very high ($\bar{X} = 5.00$) and the commercial feasibility has the score of very high ($\bar{X} = 4.67$). The customer satisfaction toward the Karen Embroidery pattern in Ban Huai Yuak in terms of usefulness has the score of high ($\bar{X} = 4.33$), the shape has the score of high ($\bar{X} = 4.38$) and the beauty has the score of high ($\bar{X} = 4.35$).

Keywords : Patterns for embroidered shirt, Karen, Thai cultural product

บทนำ

ประเทศไทยนับเป็นประเทศหนึ่งในประชาคมโลกที่มีความเจริญรุ่งเรืองและมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมอย่างครบถ้วนในทุกสาขา ทั้งที่เป็นวัฒนธรรมทางจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด ธรรมเนียม ที่เรียกกันว่าวัฒนธรรมจับต้องไม่ได้ วัฒนธรรมทางวัตถุที่จับต้องได้ ซึ่งเป็นผลผลิตที่บรรพชนประเทศไทยได้สร้างสรรค์ออกมาใช้ทั้งทางด้านเครื่องมือเครื่องใช้ เป็นต้น หากจัดแบ่งวัฒนธรรมตามยุคสมัยได้แก่ วัฒนธรรมในอดีต (Cultural Heritage) และวัฒนธรรมแห่งชีวิต (Cultural Life) โดยเฉพาะในด้านศิลปวัตถุ ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวิถีชีวิต มรดกทางวัฒนธรรมจึงเป็นสมบัติอันล้ำค่าของชาติ ควบคู่ไปกับมรดกทางธรรมชาติ ด้วยวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นชาติที่แตกต่างจากชาติอื่น วัฒนธรรมยังช่วยในการพัฒนาประเทศในการเพิ่มรายได้และแก้ไขปัญหาความยากจน (สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม, 2558)

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดระบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในสังคมจะพบว่าสังคมต้องประกอบด้วยแรงงานชุมชนสร้างสรรค์ และกลุ่มผู้ผลิตซึ่งทั้งหมดล้วนต้องเกื้อหนุนและสอดรับกันในการสร้างระบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ทั้งสามส่วนต้องมีความหลากหลายมากเพียงพอไม่ว่าจะเป็นทักษะแรงงาน และทักษะช่างฝีมือเพื่อรองรับการคิดค้นและการประดิษฐ์นวัตกรรมใหม่ๆ ในการสร้างสินค้าและบริการที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคขณะที่ลักษณะของชุมชนจะต้องเป็นสังคมเปิดที่ให้อิสระในการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่าง นอกจากนี้ชุมชนยังต้องมีปัจจัยพื้นฐานที่เอื้อต่อการอยู่อาศัย มีสถานที่ที่จำเป็นในการใช้ชีวิตและรองรับการทำงานในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์อย่างเป็นทางการ เป็นกระบวนการที่บ่มเพาะด้วยความรู้ที่สั่งสมมา ด้วยภูมิปัญญา ประเพณี หรือวัฒนธรรมที่มี ด้วยประสบการณ์ ด้วยการสังเกต พฤติกรรม เป็นส่วนผสมของหลายศาสตร์เพื่อทำให้เข้าใจจน เข้าใจสังคมมากขึ้น เพราะฉะนั้นความคิดสร้างสรรค์จึงมีกระบวนการที่ชัดเจน (ดวงจันทร์ นาชัยสินธุ์, 2562) การพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ซึ่งในการจัดทำแนวโน้มวิถีไทยได้นำเรื่องวิถีของคนรักวัฒนธรรม หรือวิถีชุมชนมาสะท้อนไลฟ์สไตล์ในอนาคตของคนในแต่ละภูมิภาค ซึ่งมีเรื่องราวและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเช่น เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย เช่น ผ้าย้อมคราม ผ้าบาติก

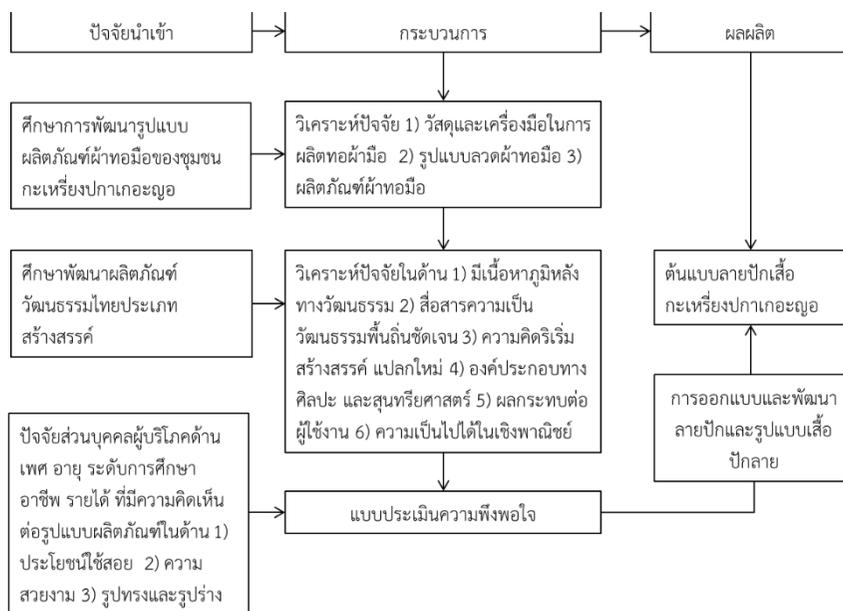
ที่มีจุดเด่น รูปแบบสี เทคนิค วัสดุ สู่การกำหนดหรือการประยุกต์ แนวโน้มสำหรับการออกแบบผลิตภัณฑ์และพัฒนาผลิตภัณฑ์ในลักษณะเชิงวัฒนธรรม นั่นคือ “วิถีไทย วิถีถิ่น” (สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ, 2560) โดยสื่อผ่านในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ สิ่งทอที่เป็นที่นิยมมาตั้งแต่สมัยโบราณ เนื่องจากมนุษย์ในอดีตจนถึงปัจจุบันได้ ให้ความสำคัญ และที่ให้ความรู้สึกถึงคุณค่าความงามในเครื่องแต่งกาย พิธีกรรม และคุณค่าที่มีต่อจิตใจ เครื่องแต่งกายจึงถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ สวยงาม บ่งบอก ถึงฐานะ วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของผู้สวมใส่ จึงนับได้ว่าเครื่องแต่งกายสามารถ บันทึกเรื่องราวและวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ ได้จาก วัสดุ ลวดลาย และวิธีการ ผลิต จากความเป็นมาและความสำคัญของ ปัญหา (อัญญา สาสมจิตต์ และพิชัย สดพิบาล, 2560)

ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของเอกลักษณ์เครื่องแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสาขาลัย จังหวัดสุโขทัย เพื่อการออกแบบลายปักเสื้อผลิตภัณฑ์สิ่งทอให้มีเอกลักษณ์ในด้านการปักลาย เป็นการนำแนวคิดหลักการผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทยมาพัฒนาสร้างสรรค์ชิ้นงาน และประเมินความพึงพอใจ ผลงานลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอให้มีความโดดเด่น สามารถเพิ่มมูลค่า สร้างอาชีพหล่อเลี้ยงชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสาขาลัย จังหวัดสุโขทัยด้วยเทคนิคการปักลาย
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสาขาลัย จังหวัดสุโขทัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือของชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ตามแนวทางผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัยด้วยเทคนิคการปักลาย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มผู้ผลิตเสื้อปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย จำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย จากวัฒนธรรมจังหวัดสุโขทัย จำนวน 3 คน รูปแบบลายปักเสื้อจากแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ จำนวน 5 ลาย จากการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เพื่อจัดข้อมูลจากการลงพื้นที่ชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอบ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย สำหรับสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญร่วมการวิจัยจำนวน 3 คน ในด้านวัสดุและเครื่องมือในการผลิตผ้าทอมือ รูปแบบลวดผ้าทอมือ และผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ 2) แบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบร่างลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ และแนวคิดการออกแบบพร้อมทั้งแบบสอบถามความคิดเห็นประเมินผู้เชี่ยวชาญผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทยประเภทสร้างสรรค์ ในด้านมีเนื้อหาภูมิหลังทางวัฒนธรรม สื่อสารความเป็นวัฒนธรรมที่ถิ่นชัดเจน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แพลกใหม่ องค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์ ผลกระทบต่อผู้ใช้งาน ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์

การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตัวผู้วิจัยเอง โดยมีกระบวนการ 1) รวบรวมข้อมูลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผ้าทอกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงปกากะญอ 2) ลงพื้นที่จัดเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ผลิตในด้านวัสดุและเครื่องมือในการผลิตทอผ้ามือ รูปแบบลายผ้าทอมือ และ ผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ ด้วยการจดบันทึก และถ่ายภาพประกอบ 3) นำแบบร่างผลิตภัณฑ์ลายปัก พร้อมแบบสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านออกแบบ แล้วสรุปรวบรวมข้อมูลเพื่อในการจัดทำต้นแบบผลิตภัณฑ์

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งการเป็น 2 ตอน ดังนี้ 1) วิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ผลิตในด้านวัสดุและเครื่องมือในการผลิตทอผ้ามือ รูปแบบลวดผ้าทอมือ และ ผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ 2) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาความสัมพันธ์ระหว่างแบบร่างลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ กับแนวทางตามผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทยประเภทสร้างสรรค์ ในมีเนื้อหาภูมิหลังทางวัฒนธรรม สื่อสารความเป็นวัฒนธรรมที่ถิ่นชัดเจน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แพลกใหม่ องค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์ ผลกระทบต่อผู้ใช้งาน ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์จากผู้เชี่ยวชาญด้านผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย จากวัฒนธรรมจังหวัดสุโขทัย

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อประเมินความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริโภคโดยเป็นนักท่องเที่ยวในเขตอุทยานประวัติศาสตร์ จังหวัดสุโขทัย จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการจากการสุ่มแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือโดยใช้แบบสอบถามควบคู่กับผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เพื่อจัดเก็บข้อมูลข้อความพึงพอใจในด้านประโยชน์ใช้สอย ความสวยงาม รูปร่างและรูปทรง

การพัฒนาเครื่องมือ เพื่อให้เครื่องมือในการวิจัยมีความถูกต้องและมีความเชื่อมั่นของการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือการวิจัยดังต่อไปนี้ 1) ศึกษาเอกสาร ตำรา วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผลิตภัณฑ์สิ่งทอ 2) กำหนดประเด็นข้อคำถามการวิจัยและจำนวนข้อของการประเมิน 3) ตรวจสอบเนื้อหาความถูกต้องโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

4) นำข้อคำถามการวิจัยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของคำถามการวิจัย 5) ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ โดยตรวจสอบหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา และประเด็นคำถามที่สอดคล้องกับกรอบคำถามการวิจัย (Index Item of Congruent : IOC) เพื่อหาความเชื่อมั่นของข้อคำถามที่มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าข้อคำถามนั้นมีความตรงเชิงเนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้

การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตัวผู้วิจัยเอง โดยมีกระบวนการ 1) นำต้นแบบผลิตภัณฑ์พร้อมแบบสอบถาม นำเสนอต่อผู้บริโภคโดยเป็นนักท่องเที่ยวในเขตอุทยานประวัติศาสตร์ จังหวัดสุโขทัย 2) รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและสรุปผลการประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภคชนิดประเมินค่า (Rating scale) ประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้ 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด 4 หมายถึง พึงพอใจมาก 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งการเป็น 2 ตอน ดังนี้ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ 2) ความพึงพอใจในด้าน ประโยชน์ใช้สอย ความสวยงาม รูปทรงและรูปร่าง 3) ข้อเสนอแนะ โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายข้อมูลเป็นค่าเฉลี่ยต่างๆ ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน	ระดับความพึงพอใจ
4.50 – 5.00	มากที่สุด
3.50 – 4.49	มาก
2.50 – 3.49	ปานกลาง
1.50 – 2.49	น้อย
1.00 – 1.49	น้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ด้วยเทคนิคการปักลาย จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ผลิตเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย จำนวน 3 คน ในด้านวัสดุและเครื่องมือในการผลิตผ้าทอมือ รูปแบบลายผ้าทอมือ ผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ (ภาพที่ 2) และการออกแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ สรุปได้ดังนี้

ภาพ 2 อุปกรณ์และเครื่องมือในการผลิตผ้าทอด้วยกี่เอว

1. ด้านวัสดุและเครื่องมือในการผลิตผ้าทอมือด้วยกี่เอว พบว่า วัสดุที่นำมาใช้ในการผลิตผ้าทอมือด้วยกี่เอวหาได้ในท้องถิ่น ได้แก่ ไม้ไผ่ ต้นไม้กวาด และมีบางส่วนที่ซื้อจากแหล่งท้องถิ่น เช่น เส้นด้าย ซึ่งวัสดุและเครื่องมือในการผลิตผ้าทอมือด้วยกี่เอว ซึ่งสรุปผลได้ดังตาราง 1

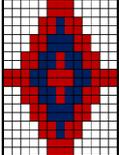
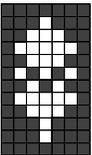
ตาราง 1 วัสดุและเครื่องมือในการผลิตผ้าทอมือกลุ่มกะเหรี่ยงปกากะญอ

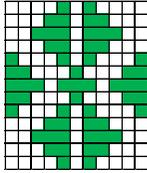
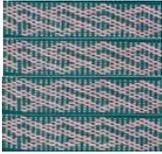
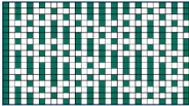
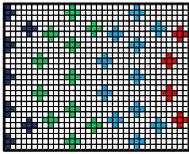
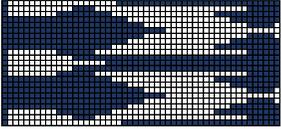
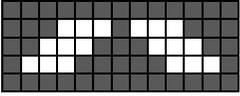
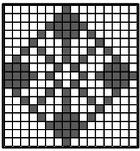
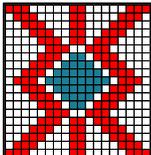
วัสดุและเครื่องมือ	ชื่อเรียกและลักษณะ
	<p>ชื่อ : ทาเบอะ</p> <p>ลักษณะ : ทำมาจากไม้ไผ่ เจาะรูทั้ง 2 ข้างตรงกัน เพื่อสำหรับเสียบอุปกรณ์ในการสืบเส้นด้ายยืน ขนาดความยาวประมาณ 6 เมตร ซึ่งการเจาะรูแต่ละช่องขึ้นอยู่กับขนาดความยาวของผ้าที่ต้องการทอของช่างทอ</p>
	<p>ชื่อ : เนาะทาแพะ</p> <p>ลักษณะ : ทำมาจากไม้เนื้อแข็ง มีความหนาประมาณ 2 เซนติเมตร โดยด้านหนึ่งขัดเหลาให้บาง เป็มอุปกรณ์สำหรับการกระแทกเส้นด้ายพุ่ง ปลายไม้ด้านหนึ่งจะตัดให้โค้งปลายแหลม เพื่อความสะดวกในขณะของการสอดเส้นด้ายยืน</p>
	<p>ชื่อ : ทาโคะเซะ</p> <p>ลักษณะ : ทำมาจากไม้ไผ่ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 นิ้ว ขัดผิวให้เรียบมัน โดยการใช้ขี้ผึ้งทำให้รอบแล้วใช้ผ้าถูทาโคะเซะใช้ในการแบ่งเส้นด้ายยืนให้ลึบบนล่างในขณะการทอผ้า ความยาวของทาโคะเซะมีหลายขนาดขึ้นอยู่กับความกว้างของหน้าผ้าที่ผู้ทอต้องกำหนด</p>
	<p>ชื่อ : ยอแควเบะ</p> <p>ลักษณะ : ทำจากเส้นตอกไม้ไผ่สานขัดเป็นแนวยาว บ้างครั้ง ข่างทอจะใช้ผ้าแทนตอกไม้ไผ่ ยอแควเบะ เป็นอุปกรณ์สำหรับดึงรั้งกะเทะ ปลายยอแควเบะทั้ง 2 ข้าง ผูกมัดเชือกเป็นปวงกลม</p>
	<p>ชื่อ : ตะปี</p> <p>ลักษณะ : เป็นไม้ไผ่ขนาดเล็ก มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 เซนติเมตร ความยาวขึ้นอยู่กับหน้าผ้าที่ช่างทอกำหนด ตะปีเป็นเครื่องมือสำหรับพันเส้นด้ายให้ตั้งสม่ำเสมอตลอดทั้งเส้นในขณะการทอ</p>
	<p>ชื่อ : กรูโค๊ะ</p> <p>ลักษณะ : ทำมาจากไม้ไผ่ลำปล้องยาว หรือใช้ท่อ PVC ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 นิ้ว ตัดให้มีความยาว 45 เซนติเมตร เป็นอุปกรณ์ในกาตั้งหลักเส้นด้ายยืน ใช้จำนวน 3 ชิ้น ในการคั่นเส้นด้ายยืนแต่ละครั้ง และยังเป็นอุปกรณ์ที่ขึงรั้งเชือกผูกกับเสาในขนาดการทอ</p>
	<p>ชื่อ : กะเทะ</p>

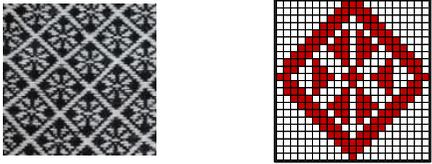
วัสดุและเครื่องมือ	ชื่อเรียกและลักษณะ
	<p>ลักษณะ : ทำจากไม้ไผ่ขนาดประมาณ 40 เซนติเมตร ผ่าครึ่ง ปลายทั้ง 2 ข้าง ตัดผ่านให้เป็นปากฉลาม ไว้สำหรับพันเชือกจากยอแคว เบะ ดึงรั้งเส้นด้ายยืนให้ตึง</p>
	<p>ชื่อ : ด้ายไพล่อน</p> <p>ลักษณะ : ด้ายไพล่อนเบอร์ 210/12 สีขาว ใช้ในการเก็บตะกรอ สำหรับยกสลับเส้นด้ายยืนในการสอดเส้นด้ายพุ่ง</p>
	<p>ชื่อ : เส้นด้ายพุ่งและเส้นด้ายยืน</p> <p>ลักษณะ : เส้นด้ายที่นำมาใช้เป็นเส้นด้ายยืนและเส้นด้ายพุ่งชนิดไหมประดิษฐ์ เส้นด้ายฝ้ายที่ย้อมสีแล้ว เส้นด้ายเรยอน หรือ ขนาดเส้นด้ายเบอร์ 40/2 ที่นิยมนำมาใช้ การเตรียมเส้นด้ายพุ่งและเส้นด้ายยืน ช่วงทอจะนำเส้นด้าย 2 เส้นนำมาวนให้เป็นก้อนกลมเสียก่อน เพื่อความสะดวกในการเตรียมเส้นด้ายยืน และเส้นด้ายพุ่ง</p>
	<p>ชื่อ : กระสวย</p> <p>ลักษณะ : ทำมาจากไม้ไผ่เหลากลมขนาดประมาณเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร ยาวประมาณ 40 เซนติเมตร หรือยาวกว่านี้ขึ้นอยู่กับหน้าผ้าที่ทอ</p>

2. ด้านรูปแบบลายผ้าทอมือ พบว่า การทอผ้าของชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอบ้านห้วยหยก แบ่งออกได้ 3 ลักษณะ คือ 2.1) ลายผ้าที่เกิดจากการเก็บเส้นด้ายยืนคล้ายกับการเก็บตะกรอของกึ่งทอธรรมดาแต่จะใช้ไม้ไผ่ซีกเหลาให้แบนแทนการใช้เชือกไพล่อนสอดขัดบนเส้นด้ายยืน และการเดินเส้นด้ายยืนสลับสีทำให้เกิดลายจากการทอขัดธรรมดา 2.2) ลายผ้าที่เกิดจากเส้นด้ายพุ่งที่ใช้เทคนิคการยกลาย สามารถทำให้ลายผ้ามีสีสันหลากหลายบนผืนผ้าเดียวกัน 2.3) ลายผ้าจากการมัดหมี่ นิยมมัดหมี่เส้นด้ายยืน ซึ่งรูปแบบลายผ้าทอและชื่อเรียก ซึ่งสรุปผลได้ดังตาราง 2

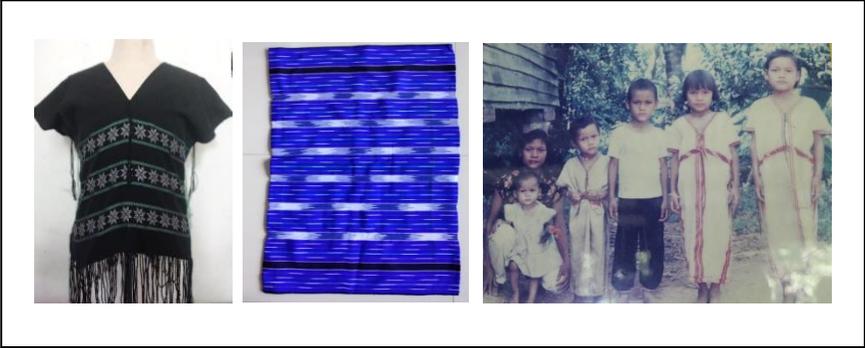
ตาราง 2 การวิเคราะห์รูปแบบลายผ้าทอกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยก จังหวัดสุโขทัย

ลายผ้า	วิเคราะห์รูปแบบลาย	
<p>ชื่อลายตะเกะโต๊ะ</p> 		<p>เส้นด้ายยืนใช้สีน้ำเงินและเส้นพุ่งสีแดง ส่วนลายดอกจะใช้เทคนิคการยกเส้นด้ายยืนและสอดด้ายสีฟ้า และสีขาว ลงไปขัดให้เกิดลาย</p>
<p>ชื่อลายตะต๋อตา</p> 		<p>เส้นด้ายยืนและเส้นด้ายพุ่งใช้สีดำและสีน้ำเงิน ส่วนดอกจะใช้เทคนิคการยกเส้นด้ายยืนและสอดด้ายสีขาวให้เป็นเป็นลาย</p>

ลายผ้า	วิเคราะห์รูปแบบลาย
<p>ชื่อลายตะบรา ตะ</p> 	 <p>เส้นด้ายยืนและเส้นด้ายพุ่งใช้สีดำและสีน้ำตาล ส่วนลายดอกจะใช้เทคนิคการยกเส้นด้ายยืนและสอดด้ายสีสีเขียวเข้ม สีเหลือง และสีสีเขียวอ่อน</p>
<p>ชื่อลายบัวทะเล</p> 	 <p>เส้นด้ายยืนสีเขียวและสีขาว สลับกันในขณะเตรียมเส้นด้าย ใช้เทคนิคการยกเส้นด้ายยืน โดยการยกสอดเส้นด้ายพุ่งด้วยสีขาว</p>
<p>ชื่อลายแมะศรี</p> 	 <p>เส้นด้ายยืนและเส้นพุ่งใช้สีดำ และใช้เทคนิคการยกเส้นด้ายยืน และสอดด้วยเส้นด้ายสีขาว สีเขียว สีชมพู สีน้ำเงิน โดยกำหนดให้มีลักษณะของดวงจันทร์</p>
<p>ชื่อลายหมีจาว</p> 	 <p>ใช้เทคนิคด้วยการมัดด้ายยืนเส้นด้ายยืนและพุ่ง นิยมใช้สีน้ำเงิน สีแดง</p>
<p>ชื่อลายตะกั๊วะ</p> 	 <p>เป็นลายประกอบก่อนจะสร้างลายบนผืนผ้า จากการยกเส้นยืนสีน้ำตาลแดงและสอดด้วยด้ายสีขาว</p>
<p>ชื่อลายหม้อนี้</p> 	 <p>โครงสร้างลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ภายในเป็นรูปดอกไม้ โดยใช้เทคนิคการเก็บเส้นด้ายยืนสีดำ และสอดด้วยเส้นด้ายสีขาว</p>
<p>ชื่อลายเขือโถะ</p> 	 <p>รูปแบบลายโดยการผสมผสานของเส้นซิกแซกและเส้นตรงนำมาประกอบกัน โดยใช้เทคนิค</p>

ลายผ้า	วิเคราะห์รูปแบบลาย
<p>ชื่อลายตีเคื้อะพอ</p> 	<p>การยกเส้นด้ายยืนและสอดด้วยเส้นด้ายสีส้มและสีน้ำฟ้า</p> <p>เป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ภายในเป็นรูปดอกไม้ เส้นด้ายยืนจะใช้สีดำและส่วนดอกจะใช้เทคนิคการยกเส้นด้ายยืนและสอดด้วยเส้นด้ายสีขาว</p>

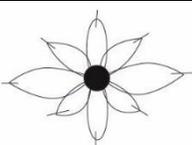
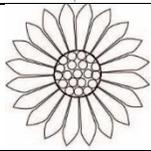
3. ด้านผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ พบว่า ผลิตภัณฑ์ผ้าทอชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอบ้านห้วยหยวก ผลิตจากการทอด้วยกี่เอว ได้แก่ เสื้อผู้หญิง และเสื้อผู้ชาย ผ้าถุง เป็นต้น ดังภาพที่ 3

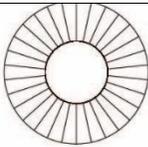
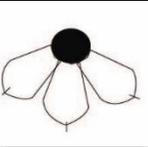
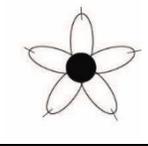

ภาพ 3 ผลิตภัณฑ์ผ้าทอชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอบ้านห้วยหยวก

4. ด้านการพัฒนาารูปแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ ในการพัฒนารูปแบบลายปักเสื้อของชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอได้นำแนวคิดจากการออกแบบลายปักจากดอกไม้ที่ชุมชนนิยมปลูกเพื่อใช้ในการประดับตกแต่งบ้านเรือนมาใช้เป็นแรงบันดาลใจ ได้แก่ ดาวกระจาย ดอกทานตะวัน ดอกผีเสื้อ ดอกกระดุมเงินกระดุมทอง ดอกเข็ม ปัตตาเวียใบแฉก ซึ่งสรุปผลได้ดังตาราง 3

ตาราง 3 วิเคราะห์รูปแบบลายจากดอกไม้ในธรรมชาติ

แนวคิด	วิเคราะห์แบบลาย	ลายปัก
<p>ดอกดาวกระจาย</p> 		
<p>ดอกทานตะวัน</p> 		

ดอกผีเสื้อ			
ดอกกระดุมเงิน กระดุมทอง			
ดอกเข็ม ปัตตาเวียใบ แฉก			

กระบวนการออกแบบลายปักเสื้อของชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอได้ดำเนินการตามขอบเขตผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย (CPOT) ในด้าน 1) มีเนื้อหาภูมิหลังทางวัฒนธรรม 2) สื่อสารความเป็นวัฒนธรรมพื้นถิ่นชัดเจน 3) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แปลกใหม่ 4) องค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์ 5) ผลกระทบต่อผู้ใช้งาน 6) ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์ ผลการประเมินความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย สรุปผลได้ตาราง 4

ตาราง 4 ผลการประเมินตามแนวทางผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทยประเภทสร้างสรรค์ (n=3)

แนวทางผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทยประเภทสร้างสรรค์	ความคิดเห็น		
	\bar{X}	SD	ระดับ
1. มีเนื้อหาภูมิหลังทางวัฒนธรรม	3.67	.58	มาก
2. สื่อสารความเป็นวัฒนธรรมพื้นถิ่นชัดเจน	4.33	.58	มาก
3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แปลกใหม่	4.00	.00	มาก
4. องค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์	5.00	.00	มากที่สุด
5. ผลกระทบต่อผู้ใช้งาน	4.33	.58	มาก
6. ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์	4.67	.58	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย รวม	4.33	.39	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่าการออกแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ กับแนวทางตามผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทยประเภทสร้างสรรค์ ในด้านองค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$) ตามลำดับ

ผลการประเมินความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ เกะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย พบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 100 คน โดยเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 38 เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 62 อายุน้อยกว่า 42 ปี คิดเป็นร้อยละ 16 อายุ 25-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 25 อายุ 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 23 อายุ 46-55 ปี คิดเป็นร้อยละ 12 และอายุมากกว่า 55 ปี คิดเป็นร้อยละ 7 การศึกษา ระดับประถม คิดเป็นร้อยละ 10 ระดับมัธยม คิดเป็นร้อยละ 25 ระดับปวช/ปวส คิดเป็นร้อยละ 12 ระดับปริญญา คิดเป็นร้อยละ 15 และอื่นๆ เช่น กำลังศึกษาอยู่ คิดเป็นร้อยละ 38 มีรายได้ (ต่อเดือน) น้อยกว่า 1,5000 คิดเป็นร้อยละ 47 มีรายได้ 15,000-20,000 คิดเป็นร้อยละ 28 มีรายได้ 20,001 - 25,000 คิดเป็นร้อยละ 12 มีรายได้ 25,001 - 30,000 คิดเป็นร้อยละ 9 และมีรายได้มากกว่า 30,000 คิดเป็นร้อยละ 4 ประกอบอาชีพเกษตรกร คิดเป็น

ร้อยละ 15 รับราชการ คิดเป็นร้อยละ 9 อิสระ คิดเป็นร้อยละ 32 เอกชน คิดเป็นร้อยละ 16 รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 2 และอื่นๆ เช่น กำลังศึกษาอยู่ คิดเป็นร้อยละ 26 ความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เสื้อปักผ้าทอกะเหรี่ยงปกากะญอ (ภาพที่ 4) ซึ่งสรุปผลได้ดังตาราง 5

ภาพ 4 รูปแบบผลิตภัณฑ์ต้นแบบเสื้อปักลายผ้าทอกะเหรี่ยงปกากะญอ

ตาราง 5 ความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบเสื้อปักของกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีษะขันาลัย จังหวัดสุโขทัย (n=100)

ความคิดเห็น	ความพึงพอใจ		
	\bar{X}	SD	ระดับ
1. ด้านประโยชน์ใช้สอย			
1.1 ผลิตภัณฑ์มีรูปร่างที่เอื้อต่อการใช้งาน	4.67	.62	มากที่สุด
1.2 วัสดุที่ใช้ในการผลิตมีความเหมาะสม	4.30	.67	มาก
1.3 ผลิตภัณฑ์มีความคงต่อการใช้งาน	4.22	.64	มาก
1.4 มีความปลอดภัยต่อการใช้งาน	4.19	.68	มาก
1.5 มีขนาดสัดส่วนเหมาะกับการใช้งาน	4.30	.67	มาก
รวม	4.33	.66	มาก
2. ด้านรูปทรงและรูปร่าง			
2.1 มีความทันสมัยใหม่และแปลกใหม่	4.07	.62	มาก
2.2 มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมต่อการขนส่ง	4.26	.66	มาก
2.3 มีความสะดวกต่อการใช้งาน	4.52	.58	มากที่สุด
2.4 มีการจัดวางรูปร่างและรูปทรงมีความเหมาะสม	4.67	.48	มากที่สุด
รวม	4.38	.58	มาก
3. ด้านความสวยงาม			

ความคิดเห็น	ความพึงพอใจ		
	\bar{X}	SD	ระดับ
3.1 สีสันที่ความมีเหมาะสม น่าใช้	4.56	.51	มากที่สุด
3.2 ลวดลายมีความชัดเจน	4.22	.58	มาก
3.3 มีความประณีต	4.26	.59	มาก
3.4 สื่อถึงความเป็นอัตลักษณ์ของท้องถิ่น	4.33	.62	มาก
3.5 มีความคิดสร้างสรรค์	4.37	.63	มาก
รวม	4.35	.59	มาก
สรุปผลความพึงพอใจ มีค่าเฉลี่ยรวม	4.35	.61	มาก

จากตาราง 5 พบว่า ผลการประเมินความพึงพอใจผู้บริโภคในด้านรูปทรงและรูปร่าง อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.38) ด้านความสวยงาม อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.35) ด้านประโยชน์ใช้สอยอยู่ในระดับมาก (\bar{X} =4.33) ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เสื่อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัยด้วยเทคนิคการปักลาย ผลการวิจัยในด้านวัสดุและเครื่องมือในการผลิตทอผ้ามือ รูปแบบลายผ้าทอมือ ผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ พบว่า ชุมชนกะเหรี่ยงปกากะญอบ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัยมีการผลิต การทอผ้าด้วยกี่เอว โดยมีรูปแบบลายผ้าที่เป็นอัตลักษณ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่จะผลิตเพื่อใช้เองในครอบครัว เช่น เสื่อผ้าถุง ซึ่งสอดคล้องกับ กับ ณรงค์นุช นทีพ่ายพิทศ (2557) ที่กล่าวว่า อัตลักษณ์ลายทอภูมิความรู้ ตามวิถี ความเชื่อ กะเหรี่ยงปกากะญอ เป็นการทอลวดลายบนผลิตภัณฑ์จะทอในลักษณะลายขัดหนึ่ง (Pain Weave) ผสมผสานกับลายสอง (Twin Weave) และลายยกขัดดอก หรือลวดลาย (satin weave) โดยมีแรงบันดาลใจจากสิ่งรอบข้าง เช่น หมู ไก่ ดอกไม้ ต้นไม้ ลูกเต๋อยปัก สายน้ำ ภูเขา คน ซึ่งแนวคิดการออกแบบได้นำวิถีชีวิตกะเหรี่ยงในการดำรงชีวิตที่มีความผูกพันกับป่า และการนำวัสดุ ธรรมชาติมาประยุกต์ในลวดลายที่มีลักษณะเด่นมาออกแบบให้ดูมีเอกลักษณ์ที่แปลกใหม่ประกอบด้วย สายน้ำ ภูเขา และคนในครอบครัว เป็นการจัดวางองค์ประกอบลายที่เรียบง่าย (Simply) นำมาจัดวางตามหลักการวางลายต้นแบบของลายมีที่มา คือ 1) ครอบครัว 2) ป่า หรือภูเขา และ 3) แม่น้ำ ผลจากการประเมินรูปแบบลายปักเสื่อกะเหรี่ยง ปกากะญอ โดยการนำรูปแบบธรรมชาติ ได้แก่ดอกไม้ชนิดต่าง ๆ ในชุมชนมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบลายปักตามแนวทางของผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย ประเภทสร้างสรรค์ ในด้านองค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 5.00) ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.67) สอดคล้องกับ สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม (2558) ที่กล่าวว่า ผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทยประเภทสร้างสรรค์ โดยการพิจารณาในด้าน 1) มีเนื้อหาภูมิหลังทางวัฒนธรรม (Design Story) จากความมีเรื่องราว เนื้อหาภูมิหลังทางวัฒนธรรม และแนวคิดในการออกแบบผลิตภัณฑ์ 2) สื่อสารความเป็นวัฒนธรรมพื้นถิ่นชัดเจน (Vernacular) จากความโดดเด่นของผลิตภัณฑ์ในการสื่อให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ วัฒนธรรมของพื้นถิ่นอย่างชัดเจน 3) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แปลกใหม่ (Creativity) พิจารณาจากความแปลกใหม่ ไม่ซ้ำใครของผลิตภัณฑ์โดยอาจมีความใหม่ทั้งรูปแบบ วัสดุ หรือใช้เทคโนโลยีใหม่ในการผลิตอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างรวมกัน 4) องค์ประกอบทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์ (Aesthetics) จากความสวยงาม มีองค์ประกอบทางศิลปะเหมาะสม 5) ผลกระทบต่อผู้ใช้งาน (User Impacts) ผลลัพธ์ที่ดีที่จะตามมาจากการนำผลิตภัณฑ์ไปใช้ เช่น มีประโยชน์ใช้สอยที่ดีที่มีความสะดวกสบายในการใช้งาน มีความปลอดภัย ตอบสนองความต้องการต่อผู้ใช้ตรงตาม

วัตถุประสงค์ 6) ความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์ (Commercial potential) ซึ่งจากแนวโน้มความสามารถในการผลิตจำนวนมากเพื่อการจัดจำหน่ายเชิงพาณิชย์

ความพึงพอใจผู้บริโภคต่อรูปแบบลายปักเสื้อกะเหรี่ยงปกากะญอ บ้านห้วยหยวก อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย จากการประเมินความพึงพอใจผู้บริโภค จำนวน 100 คน โดยเป็นนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่จังหวัดสุโขทัย จำนวน 100 คนพบว่า ความพึงพอใจในด้านประโยชน์ใช้สอยที่ผลิตภัณฑ์มีรูปร่างที่เอื้อต่อการใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านรูปทรงและรูปร่างที่มีการจัดวางรูปร่างและรูปทรงมีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านความสวยงามมีสีสันที่ความมีเหมาะสม นำใช้ มีค่าเฉลี่ย 4.56 อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ อัญญา สาสมจิตต์ และพิชัย สดพิบาล (2560) ซึ่งกล่าวไว้ว่าการ ออกแบบคือการวางแผนสร้างสรรค์รูปแบบโดยการวางแผนจากส่วนประกอบของ การออกแบบให้สัมพันธ์กับประโยชน์ หน้าที่ใช้สอย วัสดุ และการผลิต ดังนั้นการ ออกแบบที่ดีต้องคำนึงถึงรูปแบบที่สร้างสรรค์ และสัมพันธ์กับประโยชน์ใช้สอย เพื่อให้ได้ทั้งความงามและการใช้งานของผลิตภัณฑ์ และยังสอดคล้องกับ รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร และคณะ (2560) ที่กล่าวว่าพฤติกรรม การตัดสินใจซื้อที่เหตุการณ์สิ่งทอจากภูมิปัญญาชนเผ่าปกากะญอจะมีพฤติกรรมซื้อเสื้อเชิ้ตหรือเสื้อลูกเต๋อ แผลงที่ซื้อจากงานแสดงสินค้าที่กิจกรรมพื้นเมือง Road Show ของจังหวัด สาเหตุที่ซื้อเป็นของฝากในโอกาส/เทศกาลพิเศษ ข้อพิจารณาการตัดสินใจเลือกซื้อสวดลาย สีสันที่มีเอกลักษณ์เฉพาะปัจจัยทางการตลาดที่ ผู้ซื้อให้ความสำคัญมากที่สุดได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ และด้านการส่งเสริมทางการตลาด การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ โดยให้ปัจจัยในแต่ละด้านผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ด้านการส่งเสริมและสื่อถึงศิลปะท้องถิ่น คุณภาพของวัตถุดิบของสินค้าสิ่งทอ และสินค้าสิ่งทอมีความหลากหลาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. นำรูปแบบของลายปักไปใช้ในการผลิตในเชิงพาณิชย์
2. นำองค์ความรู้จากกระบวนการวิจัยไปใช้ในการสร้างอัตลักษณ์ชุมชน
3. ใช้เป็นเอกสารทางวิชาการ สื่อการเรียนการสอน
4. ใช้เป็นแนวทางในการนำลายปักไปพัฒนาเป็นรูปแบบผลิตภัณฑ์อื่น ๆ เช่น ผ้าพันคอ กระเป๋า เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. พัฒนาลายให้มากขึ้น โดยนำแรงบันดาลใจจากรูปทรงเรขาคณิต หรือรูปทรงอิสระมาประยุกต์ให้เกิดลายใหม่ ๆ
2. พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้หลากหลายมากยิ่งขึ้น
3. สร้างองค์ความรู้ในด้านการตลาดและการถึงของผู้บริโภคผ่านช่องทางออนไลน์

เอกสารอ้างอิง

- ดวงจันทร์ นาชัยสินธุ์. (2562). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ ด้วยทุนทางวัฒนธรรม ชุมชนวิถีบวก กลุ่มทอเสื่อบ้านท่อนใหม่ อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. 11(2), 285-304
- ณงค์ณู ชนที่พายัพพิศ. (2557). อัตลักษณ์ผ้าทอกะเหรี่ยงปกากะญอ. *วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต*. 2(1), 113-121
- รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร ภาคภูมิ ภักดีวิภาส สุธีมนต์ ทรงศิริโรจน์ และเบญญาภา กันทะวงศ์วาร. (2560). ส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจซื้อที่เหตุการณ์สิ่งทอจากภูมิปัญญาชนเผ่าชาติพันธุ์ล้านนา: ชนเผ่าปกากะญอ. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*. 9(1), 25-37

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. (2560). การประยุกต์ใช้แนวมโน้มสีและแฟชั่นสำหรับท้องถิ่นและชุมชน. *Outlook Thai Textile & Fashion*, 27 (July - September), 7-11

สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม. (17 ธันวาคม 2558). หนังสือที่ วธ 0203.4/4937 ถึงสำนักวัฒนธรรมจังหวัดทุกจังหวัด เรื่อง หลักเกณฑ์การประเมินผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย.

อัญชนา สาสมจิตต์ และพิชัย สดพิบาล. (2560). การออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอจากเอกลักษณ์เครื่องแต่งกายชาติพันธุ์ปกะญอ (กะเหรี่ยง). *วารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย และงานสร้างสรรค์*. 4(2), 57-84.